

HARRY VAN RAAIJ

'IK HEB NOOIT ERGENS SPIJT VAN GEHAD'

Harry van Raaij was na manager Ben van Gelder de langstzittende bestuurder van PSV. Eerst als penningmeester en later als voorzitter was hij van 1984 tot 2004 aan de jubilerende voetbalclub verbonden. Na zijn afscheid bleef de oud-preses zich uitspreken over 'zijn' PSV. „Uit betrokkenheid, het wel en wee van de club gaat mij zeer na aan het hart. Net zoals iedere andere supporter mag ik toch ook kritische kanttekeningen plaatsen?” Een openhartig interview met de man die misschien wel het meest zijn stempel drukte op het honderdjarige PSV.

TEKST: EDDY JANSEN FOTO'S: PATRICK MEIS

Van Raaij leidde als voorzitter bij de club een nieuw tijdperk in. „Ik was ook een andere voorzitter dan al mijn voorgangers. Die waren allemaal voorzitter van de vereniging PSV. Ik ben in 1996 voorzitter geworden en een van de eerste dingen die ik heb gedaan, was de slag naar verdere professionalisering maken. PSV werd een NV en ik was naast voorzitter van de vereniging ook, zeg maar, de eerste algemeen directeur. Ik was tevens voorzitter van de directie, die verder bestond uit Frank Arnesen, Fons Spooren en Peter Fossen. Vergeleken met nu: Tiny Sanders is directievoorzitter, maar géén voorzitter van de vereniging PSV.”

Van Raaij raakte als Philips-accountant betrokken bij de voetbalclub. „Ik zat in de zogenaamde kleine jaarverslagcommissie. Die bereidde het jaarverslag voor. In die commissie zat ook Piet Brouwers, lid van het algemeen

bestuur van PSV. Omdat ik met Piet vaak over PSV sprak en ik het blijkbaar altijd beter wist en op een gegeven moment zelfs dreigde mijn seizoenskaart in te leveren, heeft zijn collega-bestuurder, voorzitter Jaques Ruts, mij op een gegeven moment gevraagd of ik penningmeester wilde worden. De club had grootse plannen.”

Wat trof u aan bij de club toen u penningmeester werd?

„Weinig. Niks eigenlijk. PSV was toen zeker geen rijke club. Het stadion was niet van onszelf. Dat was van Philips. De grond ook. De Herdgang was er nog niet, PSV trainde op het Philips-sportpark aan de Welschapsedijk of op sportpark Tegenbosch. En op het veld stond een elftal met nauwelijks transferwaarde. Huur betaalde PSV niet of nauwelijks aan Philips. Die werd meestal verrekend met de tekorten.”

Later werden het stadion en de bijbehorende grond wel eigendom van PSV?

„Het stadion, de grond en ook sportpark De Herdgang hebben wij onder gunstige voorwaarden kunnen kopen van Philips. Dat was in een periode dat Philips vond dat PSV meer op eigen benen moest gaan staan. Bovendien werd in 1987 in de hoofdtribune betonrot geconstateerd. Philips wilde echter geen cent meer investeren in het stadion. De club had echter geen geld om een nieuwe hoofdtribune te bouwen. Een consortium van banken, waarbij de Rabobank een grote rol speelde, wilde wel investeren in het stadion, maar wij kwamen niet in aanmerking voor een hypotheek, omdat de grond niet van ons was. Na veel gesprekken met de toenmalige president van Philips, Cor van der Klugt, heb ik kunnen regelen dat PSV alsnog de grond voor het symbolische bedrag van één gulden in bezit kreeg. Tóen waren de banken wél bereid ons

Met dank aan:
Wildenberg Mannenmode
Kleine Berg 53
Oogwereld Eindhoven
Kleine Berg 29

een hypotheek te verschaffen. Ik denk dat deze ontwikkeling héél belangrijk is geweest voor PSV, want zonder die transactie van destijds had Tiny Sanders de grond onder het stadion en De Herdgang nooit kunnen verkopen aan de gemeente Eindhoven.”

Onder uw verantwoordelijkheid als voorzitter is het Philips Stadion fors uitgebreid. Zijn er door u onverantwoorde (financiële) risico's genomen?

„Met de bouw van het stadion is gestart onder de bezielende leiding van Jaques Ruts. In mijn periode als voorzitter zijn de hoeken en de trainingsaccommodaties op De Herdgang gebouwd. In 2002 was het stadion compleet. Toen is er een compleet nieuwe financiering van 125 miljoen euro op gekomen. Maar die moest wel in vijftien jaar worden afgelost. Overigens zat daar ook de aankoop van De Herdgang in. In mijn ogen is dat geen onverantwoord risico geweest. We hebben alles gedaan om de lasten zo laag mogelijk te houden. Ik heb zelfs geprobeerd om de waarde van de grond – middels een gemeentegarantie – eruit te halen, zodat we daar niet op af hoefden te lossen. Wij waren van mening dat wij met de verhuur van commerciële ruimten in het stadion de kosten voldoende konden dekken. Ik durf zelfs nu te zeggen dat de investeringen verantwoord waren. Je doet investeringen op basis van prognoses. En de prognoses waren destijds zo, dat wij deze investeringen ruimschoots zouden kunnen terugverdienen.”

Heeft u achteraf nooit het gevoel gehad van: 'Dat had ik beter niet kunnen doen'?

„Nee, ik heb nooit ergens spijt van gehad, op enkele mislukte spelersaankopen na. Natuurlijk namen we wel eens een risico, maar daar was goed over nagedacht. Toen ik in 2004 vertrok als voorzitter zaten alle zakelijke ruimten in het stadion vol en stond er een elftal op het veld dat kampioen werd en de halve finale van de Champions League haalde. Met een geweldige transferwaarde! Wij hebben risico's genomen met het halen van bepaalde spelers. Dat kon goed of slecht uitpakken. Ik denk dat de waarde van het toenmalige team verzilverd is. Alleen in de periode na Guus Hiddink ging het minder florissant.”

Wat was daar in uw ogen de oorzaak van?

„Het weren van belangrijke spelersmakelaars, zoals Vlado Lemić. PSV zette zich af tegen de toenemende invloed van makelaars, wat be-

grijpelijk was, maar raakte daardoor wel in een verdomhoekje. Maar je hebt ze wel nodig om spelers als Gomes, Alex, Farfán en noem maar op naar je club te halen. Dankzij hen hadden wij ook goede contacten met Chelsea en andere grote clubs. PSV maakte destijds deel uit van de G14, de veertien grootste clubs van Europa. Dus je kwam die grote mannen ook regelmatig tegen en je sprak met hen. Frank Arnesen had natuurlijk ook een geweldig netwerk. Makelaars zijn in de voetbalwereld onontbeerlijk. Je móet daar goeie contacten mee hebben. Ik heb begrepen dat er door de huidige beleidsbepalers hard aan wordt gewerkt om de verhoudingen met de makelaars weer te normaliseren.”

Het vertrek van Arnesen pakte dus voor PSV volgens u niet goed uit?

„Dat was natuurlijk wel een gemis, maar het was mijn keuze bij de komst van Guus Hiddink in 2002 om één verantwoordelijke voetbalman op De Herdgang te hebben. En niet twee. Bovendien zou de technisch manager aan de hoofdcoach rapporteren en niet meer rechtstreeks aan mij. Dat was voor Frank reden om weg te gaan. Toen is Guus opgenomen in de directie en kreeg Stan Valckx de functie van technisch manager. Ik geef toe: het was misschien wishfull thinking, maar ik hoopte door deze constructie Guus voor langere tijd aan PSV te binden. Hij was méér dan een trainer alleen. Hij was een echte people's manager, met ook een goed netwerk. Zo iemand was nodig op De Herdgang!”

Op welke moment is het dan toch misgegaan met Guus Hiddink?

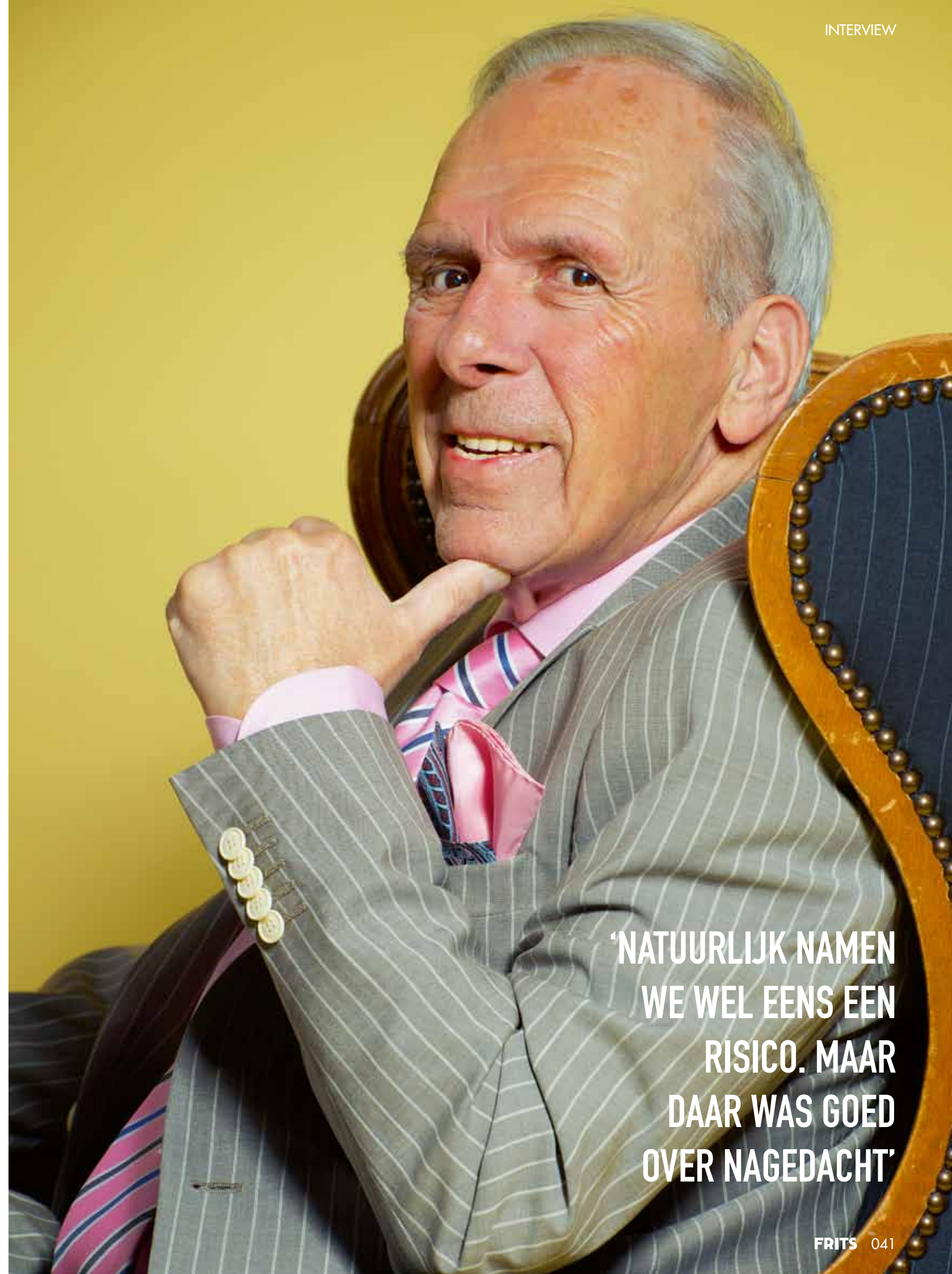
„Dat was na mijn tijd, dus daar kan ik niets

over zeggen. Wat ik wel weet, is dat ook zijn zaakwaarnemer Cees van Nieuwenhuizen hier een rol in speelde. Die had ook baat bij een regelmatige overstap van Guus. Hiddink heeft mij zelfs ooit voor de club behouden. Dat was rond de bewuste persconferentie van Jan Timmer, die als voorzitter van de Raad van Commissarissen meende naar buiten te moeten treden. Dat ging in eerste instantie over het salaris van Guus en sommige uitspraken van hem in de media. Ik vond dat leden van de Raad van Commissarissen niet een persconferentie konden geven. De RvC is een controlerend orgaan, dat moet niet naar buiten treden. Timmer meende dit echter toch te moeten doen. En uiteindelijk ging het niet alleen over het salaris van Guus Hiddink, maar over de algehele financiële situatie bij PSV en mijn rol daarin. Op zich was dit niet onjuist, doch indien voor de persconferentie met mij gesproken was en Jan Timmer op de hoogte was geweest van wat er in de pijplijn zat – onder andere de verkoop van Robben voor negentien miljoen euro – zou hij genuanceerder zijn geweest in zijn commentaar. Ik overwoog sterk om op te stappen. Guus heeft mij daarvan weerhouden door te zeggen dat hij óók zou gaan als ik vertrok. Ook oud-Philips-president Wisse Dekker speelde een rol in de affaire. Hij schreef mij een brief waarin hij stelde dat ik min of meer schuld bekende als ik zou opstappen.”

Ziet u Guus Hiddink in de toekomst ooit nog terugkeren bij PSV?

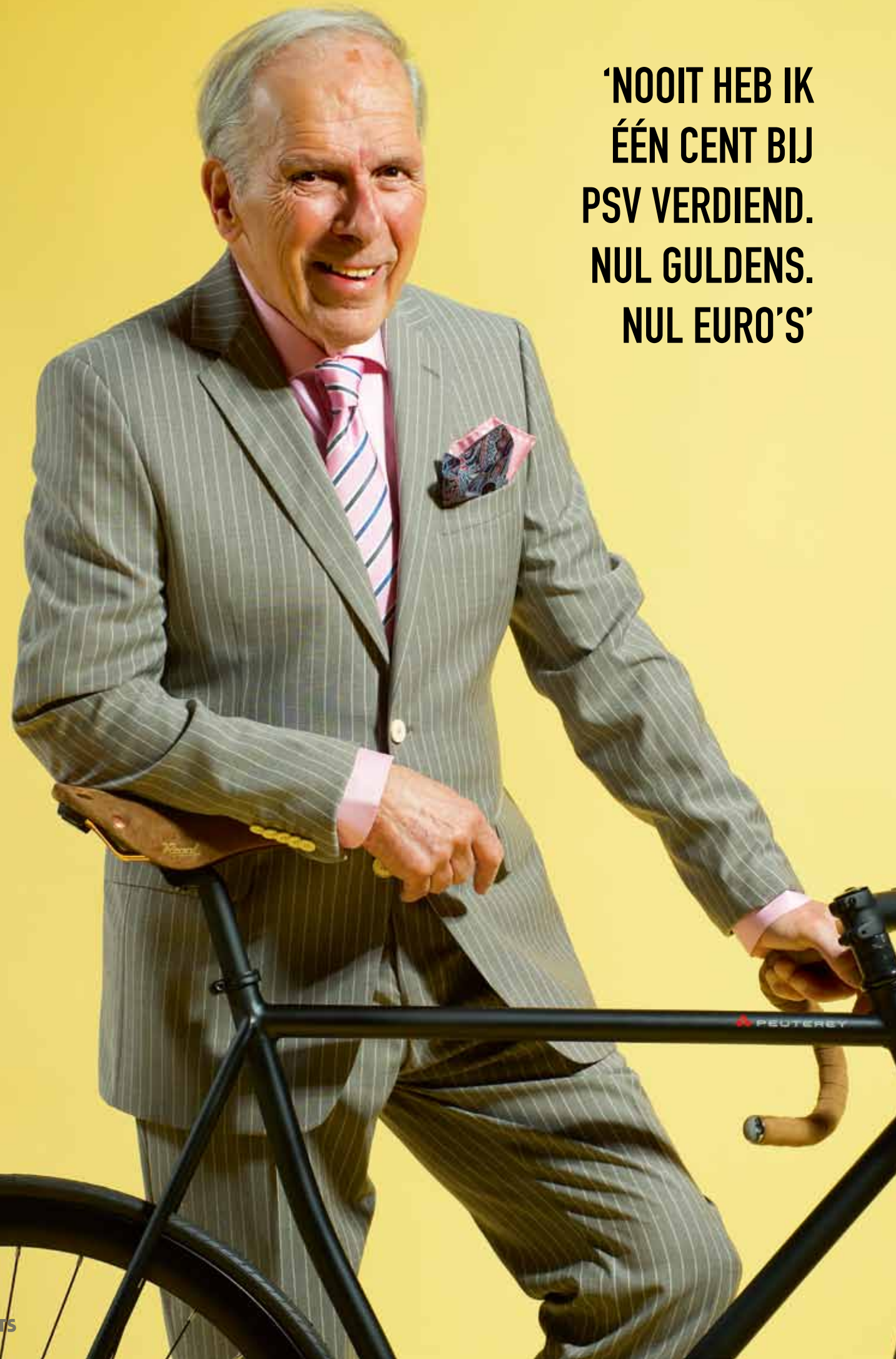
„Ik denk het niet. Guus heeft zijn huis in Amsterdam. Ik denk dat Guus straks iets gaat doen als ambassadeur voor Nike of zo. Maar terug bij PSV? Ik denk dat hij de afgelopen jaren de band met PSV een beetje heeft verloren. Ik heb nog wel contact met hem. Niet veel, zo af en toe.”

Harry van Raaij was de man van de slimme, maar ook harde onderhandelingen als het om spelerstransfers ging. Als penningmeester bedacht hij in 1988 een interessante constructie met Philips Brazilië om het grootste Braziliaanse talent Romário naar Eindhoven te halen. Rond de eeuwwisseling zorgde zijn relatie – bijna vriendschap – met Peter Kenyon ervoor dat grote spelers-deals gemaakt werden. Eerst als directeur van Manchester United en later van Chelsea haalde Kenyon voor vele miljoenen spelers als Ruud van Nistelrooij, Jaap Stam, Mateja Kezman en Arjen Robben in Eindhoven op. Alex kon dankzij zijn relatie met Kenyon

'NATUURLIJK NAMEN WE WEL EENS EEN RISICO. MAAR DAAR WAS GOED OVER NAGEDACHT'

'NOOIT HEB IK ÉÉN CENT BIJ PSV VERDIEND. NUL GULDENS. NUL EURO'S'

worden geleend van Chelsea. Mede hierom is Van Raaij nog steeds geliefd bij de supporters van PSV. Hij wordt beschouwd als de pater familias van de club. De persiflages van cabarétier Erik van Muiswinkel maakten van de aimabele Eindhovenenaar zelfs een populaire en landelijke cultfiguur. Harry van Raaij is nog immer zeer begaan met de club. Het doet hem daarom zichtbaar pijn dat er na zijn vertrek verwijten en beschuldigingen aan zijn adres zijn geuit.

U zou PSV bij uw vertrek met grote schulden hebben achtergelaten.

„Onder mijn leiding is het parkeerterrein naast het stadion verkocht voor 12,5 miljoen euro. Daar zou bij feitelijke levering overdrachtsbelasting over betaald moeten worden. De kopers wilden het liever met BTW kopen. Wij hebben daaraan meegewerkt, maar ondanks dat PSV het geld ontving en nooit meer behoefde terug te betalen, mocht het van de accountants niet als omzet, maar als schuld verantwoord worden. Later is de schuld alsnog afgeboekt en als winst verantwoord. Ook de omzetting van spelersfondsen in leningsovereenkomsten zijn later, ná mijn voorzitterschap, gedaan, zonder mijn medewerking en verantwoordelijkheid.”

Ook zou u zich samen met de toenmalige commercieel directeur Fons Spooren persoonlijk hebben verrijkt aan de verkoop van het parkeerterrein.

(Zuchtend en dan fel, met een nul-gebaar makend met duim-en-wijsvinger) „Nóóit heb ik één cent bij PSV verdiend. Nul guldens, nul euro's. Als ik aan PSV had willen verdienen, had ik als directievoorzitter wel een goed salaris kunnen bedingen. Altijd heb ik mijn werk voor PSV onbezoldigd gedaan. Ik had aanvankelijk mijn salaris als werknemer bij Philips, later mijn pensioen. Dacht je nou echt dat ik dan de behoefte had om mij te verrijken aan het parkeerterrein? Kom nou!”

Jan Reker was de man die u en Guus Hiddink financieel wanbeleid verweet?

„Ja, en dat was een pure belediging. Ik wil daar niet teveel over zeggen, maar Jan Reker had niet het juiste profiel om algemeen directeur van de club te worden. Ik neem het Jan niet eens kwalijk, hij wist niet beter...”

Wat doen de verwijten met u?

„Dat vind ik verschrikkelijk, echt heel erg. Als

het zo is, dan is het zo. Maar het is niet wáár. Kijk de boeken er maar op na, dan zie je precies hoe de vork in de steel zat. Natuurlijk had PSV ook in die tijd even moeite met de cash-flow. Al het geld zat óf in stenen óf stond op het veld. Maar het doet mij pijn om nu nog steeds daar de zwarte piet voor toegespeeld te krijgen.”

Was het een goede beslissing van de huidige directie om de grond onder het stadion en De Herdgang te verkopen?

„Ik wil daar als buitenstaander niet over oordelen, maar ik neem aan dat de club anders in liquiditeitsproblemen was gekomen. Dus in die zin is het een goede beslissing geweest. Maar ik ken de ins en outs niet, dus ik kan er feitelijk ook niet over oordelen.”

Het aankoopbeleid van de afgelopen jaren lijkt nu zijn vruchten af te gaan werpen. PSV heeft een aantal spelers dat wellicht eindelijk weer voor interessante bedragen verkocht kan worden?

„Toivonen, Strootman, Mertens wellicht. Of Lens. Ik vind Strootman nu zeker evenveel waard als het bedrag dat PSV destijds van Chelsea kreeg voor Arjen Robben. De situatie op de transfermarkt is natuurlijk wel veranderd. Maar andere clubs durven ook astronomische bedragen te vragen voor hun meest talentvolle spelers. Tien miljoen voor Adam Maher!! Ik spreek geen oordeel uit of PSV er verstandig aan gedaan heeft om dát bedrag niet te betalen. Maar ik vind tien miljoen voor een binnenlandse transfer wel héél erg veel. Als clubbestuurder moet je je afvragen of je dat bedrag ooit nog kunt terugverdienen.”

Harry van Raaij maakte niet alleen op financieel vlak roerige tijden mee, andere en privé-zaken trokken emotioneel een flinke wissel op

hem als mens en als bestuurder. De ernstige ziekte van zijn zoon, de dood van zijn broer, de kwestie Fons Spooren, het ontslag van trainer en vriend Erik Gerets, de kogelbrief aan Guus Hiddink en de vrijdeldde ontvoering van Mateja Kezman waren rond de eeuwwisseling zaken die Harry van Raaij enorm aangrepen. Anno 2013 koestert hij de hoogtepunten.

Is er één absoluut hoogtepunt in uw jaren als penningmeester en voorzitter?

„Ik heb een aantal geweldige kampioenschappen mee mogen maken. Vanaf mijn komst als penningmeester zijn we dankzij de samenwerking tussen Jaques Ruts, Kees Ploegsma en mij toch één van de toonaangevende clubs van Nederland geweest. Het winnen van de Europa Cup I was geweldig. Waar ik ook met veel voldoening op terugkijk, is de stap die Philips heeft gemaakt van donorschap naar sponsorship. Daardoor konden wij met ons drieën nieuw beleid maken. Dieptepunten? De affaire met Jan Timmer en het ontslag van Fons Spooren, die een geweldige commerciële directeur was.”

Hoe kijkt u nu naar PSV? Als oud-bestuurder, of als supporter?

„Als supporter hoop ik nog altijd op betere jaren. Ik ben natuurlijk al die jaren Champions League gewend, tja, dan valt het de laatste tijd natuurlijk wel een beetje tegen, hè? Ik vind de Nederlandse competitie steeds minder interessant worden. Maar daar heb ik als voorzitter ook al voor gestreden: een grensoverschrijdende competitie. Natuurlijk hoop ik op het kampioenschap. Deze club heeft het zo hard nodig om weer in de Champions League te spelen.”

Ligt u als supporter wakker van verlies? Of had u dat als voorzitter vooral?

„Ja, als voorzitter lag ik wel wakker van een verloren wedstrijd. Niet zozeer van het verlies, maar ik dacht dan altijd aan de (financiële) consequenties. Ik zat bij een achterstand op de tribune altijd al over allerlei gevolgen na te denken. Nu niet meer, ik vind het verschrikkelijk als ze verliezen, maar ik lig er niet meer wakker van. Ik kan er afstand van nemen, maar winst of verlies maakt wel het verschil of ik met een fijn of een rotgevoel naar huis ga.”

Wordt PSV in dit jubileumjaar eindelijk weer eens kampioen?

„Ik denk het wel. Ik hoop het echt!”